

Kto jest mądry między Wami?

*„Jeśli kto jest mądry i umiętny między wami?
niech pokaże dobrem obcowaniem uczynki swo-
je w mądrej cichości” – Jak. 3:13.*

Kto jest mądry i umiętny między wami? – zapytuje św. Jakub; nad tym pytaniem każdy może się zastanowić z pewną dla siebie korzyścią. Wielu jest takich, co posiadają znaczną umiętność lecz okazują mało mądrości. Umiejętność, czyli znajomość rzeczy jest w rzeczywistości bardzo ważna, ale tylko wtedy, gdy rozwija mądrość – zdrowy rozsądek i czyste, zacne usposobienie. Taki jest właściwy cel Boskiego objawienia się nam. A mądrość, która w ten sposób, czyli przez przewód Boskiej Prawdy przychodzi, jest – jak ten sam apostoł ją określa –

*„najprzód czysta, potem spokojna, mierna, po-
wolna, pełna miłosierdzia i owoców dobrych, nie
posądzająca i nieobłudna” – Jak. 3:17.*

Taki charakter jest wynikiem przekształcającego wpływu Boskiej prawdy. Boskie objawienie jest zwierciadłem Jego charakteru, więc widzimy w nim odbicie Boskiej świętości, miłości i dobroci, a w miarę jak coraz lepiej poznajemy cechy Jego chwalebego charakteru, wzrasta i wzmacnia się w nas pragnienie, abyśmy byli podobni Jemu, którego nauczyliśmy się uwielbiać i miłować. Szczere serce, przyjmując Boski plan i łaskawe zarządzenia ku zbawieniu i błogosławieństwu przez Chrystusa, od razu zaczyna kształtować się na wzór Boskiego charakteru, najprzód przez odrzucenie grzechu, a następnie przez codzienne staranie się, aby wieść życie czyste i święte. To sprawia, że pokój Boży i miłość ku Bogu rządzą i powodują całym człowiekiem. A gdy serce jest oczyszczone i przepełnione duchem Bożym, owoce takiej osoby staną się dla wszystkich widoczne w szczerej, miłosiernej, dobrotliwej, czystej i świętej przyjaźni ze wszystkimi podobnie usposobionymi.

W przeciwieństwie do tej mądrości pochodzącej z góry, apostoł wspomina inną mądrość, którą nazywa ziemską, bydlęcą i diabelską. Jest to mądrość, czyli niska chytryść, powodowana duchem zazdrości i sporu, która prawie zawsze tworzy zamieszanie i różne złe uczynki. Pycha i samolubstwo są natchnieniem takiej mądrości, tak jak to rzecz się miała w sprawie Szatana; przeto każdy, co szanuje imię Chrystusowe, powinien trzymać się w pokorze. Żyć takiego ducha złości, gorzkiej zawiści i rozjątżenia w sercu, a jednocześnie przyznawać się do ducha Prawdy, Apostoł nazywa „kłamaniem prze-

ciwko prawdzie”. Niech Bóg uchwali, aby uczucie takie miało się zakraść do serca kogoś, co dotąd był wierny prawom ustanowionym przez Boga.

Bardzo pilnie strzec musimy serc naszych przed zakradaniem się pychy i światowej ambicji oraz przed każdym korzeniem goryczy, który podrośszy mógłby niepokoić nas. W życiu przytrafia się tysiące różnych wydarzeń i okoliczności obliczonych na wprowadzenie nas w niewolę duchowi tego świata i tylko ci, co pilnie czuwają i modlą się, mogą mieć nadzieję utrzymania się w tym złym dniu. Pokusy i doświadczenia rzadko kiedy ostrzegają nas o swoim zbliżaniu się, przeto nasz pancerz sprawiedliwości musi być zawsze przypasowany i dobrze przypięty.

Zauważmy dobrze słowa apostoła: „Kto jest mądry i umiętny między wami, niech pokaże dobrem obcowaniem uczynki swoje w mądrej cichości”. – Według naszego obcowania (postępowania) będziemy sądzeni, a nie według naszego wyznania; a jeżeli kto posiada prawdziwą niebieską mądrość, która zawsze złączona jest z cichością i pokorą, to takowa objawi się w prostym, uczciwym i zacnym sposobie postępowania, podyktowanym mądrością pochodzącą z góry, która zawsze jest czysta (niesamolubna), spokojna, mierna, powolna, pełna miłosierdzia i szczerą.

Oby Bóg udzielił swoim wiernym synom obfitości tej niebieskiej mądrości oraz bogatych darów łaski i pokoju, jakie zawsze jej towarzyszą. Złóżcie wszystkie takie przymioty jak złość, zazdrość, nienawiść, samolubną ambicję itp., a przyobleczcie się w ducha Chrystusowego – w pokorę, łagodność, szczodroblowość, cichość i miłość. „Kto ducha Chrystusowego nie ma (choć w pewnym stopniu), ten nie jest Jego”. Kto cnót tych w sobie nie pielęgnuje i nie pomnaża, ten wkrótce je straci zupełnie i zaduszonym zostanie samolubnym i bezecnym duchem tego świata.

Niektórzy z synów tego świata rozwijają w sobie zewnętrzną łagodność i uprzejmość z wyrachowania, lecz serca ich są pełne goryczy, zazdrości i samolubstwa; natomiast pomiędzy dziećmi Bożymi są niektórzy z natury samolubni i niegodziwi, lecz ich odmienione serca walczą przeciwko tym słabościom cielesnym i z swych niegodziwości i samolubstwa pokutują. Niechaj tacy prą naprzód w tym kierunku i starają się o łaskę ku pomocy w każdej potrzebie. Ich postęp ku podobieństwu Chrystusowemu będzie coraz bardziej widoczny, tak dla nich samych, jak i dla drugich. „Jeśli Duch tego, który Jezusa wzbudził z martwych mieszka w was, ten, który wzbudził Chrystusa z martwych (jest

też w stanie) *ożywi i śmiertelne ciała wasze*” (do czynnej Jego służby w obecnym życiu) – Rzym. 8:11.

Mamy tu więc ziemską mądrość opartą na samolubstwie, w przeciwieństwie do niebieskiej mądrości, która opiera się na miłości i służbie dla drugich. Kto jest prawdziwie mądry, wybierze tę niebieską – której

koniec jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie.

W.T. 1892-280

Watch Tower
R-
„Straż”